

Kako bismo pamtili i opominjali ako nećemo istino imenovati događaje za koje želimo da se nikada nikome ne ponove?!

Komentar dr. Emira Ramića,
direktora Instituta za istraživanje genocida Kanada, „sintagmi srpski zločinci“

Komentar je emitovan u drugoj novembarskoj emisiji „Kultura sjećanja“, prve televizijske emisije posvećenje žrtvama genocida, zločina i diskriminacije u organizaciji Televizije Sarajevo

Inicijativa Srpskog društva „Prosvjeta“, a potom i SDP-a, da se sa spomen ploče na sarajevskoj Vijećnici ukloni sintagma „srpski zločinci“, koja navodno vrijeđa i diskriminira Srbe u Sarajevu, otvara nekoliko logičkih pitanja. Kako i jednog pripadnika i jednog naroda u ime kojega su vršeni zločini na drugom narodom može vrijeđati ako se imenuju zločinci iz sopstvenog naroda, samim tim što baš taj momenat uklanja stigmatu kolektivne krivice? Kako može i jednom Nijemcu smetati kada se kaže da su njemački zločinci ubijali Jevreje, jer baš ta sintagma „njemački zločinci“ oslobađa od odgovornosti sve druge Nijemce koji nisu krivi za zločine koje su počinili njemački zločinci. Zašto bi i jednom Hrvatima smetala činjenica kada se kaže da su hrvatski zločinci vršili zločine u Jasenovcu ili u Ahmićima, jer baš zato nisu svi Hrvati zločinci, već samo oni koji su vršili zločine. Zašto bi i jednom Bošnjaku smetalo kada se kaže da su bošnjački zločinci počinili zločine u Grabovici ili na Kazanima? Da li je moguće i na kakav drugi način obilježiti zločine koji su vršili zločinci sa srpskim imenima, u ime srpske politike toga vremena, a da se izbjegne reći da su to srpski zločinci? Svi znamo da oni koji su zapalili Vijećnicu, u noći 25. na 26. avgusta 1992. godine, nisu bili nikakvi slobodni piromani, koji su na brda oko Sarajeva došli samoinicijativno, već da se radilo o vojnicima Vojske Republike Srpske koja je sprovodila srpsku politiku, od koje se nikada nije ogradila srpska društvena i akademska zajednica. U tom nizu komandne odgovornosti sve na

sebi nosi prefiks srpskog, tako da ne postoji mogućnost da se zločin spaljivanja sarajevske Vijećnice tretira i bilježi kao zločin koji nema imena i prezimena. Autorstvo nad spaljivanjem Vijećnice nose i potpisuju srpsko crnogorski zločinci, iza kojih su stajali srpska i crnogorska politička i društvena zajednica, tako da bi bilo netačno tvrditi da je to zločin koji nema veze sa srpsko crnogorskom odgovornošću. Napose, kako bi se mladi Nijemci učili antifašističkoj kulturi, ako ne bi znali da su njemački nacisti i zločinci počinili strašna zvjerstva nad Jevrejima. Kako bi se mladi Srbi i Crnogorci učili antifašističkoj budućnosti, ako neće osjećati i osuđivati genocid u Srebrenici za koji je Presudom Svjetskog suda pravde u Hagu utvrđena odgovornost Srbije i Republike Srpske. Kako bi se srpski i crnogorski narod, i svaki drugi narod u budućnosti, učio Dobru i Zlu ako neće postojati spomenici na kojima će biti ispisana istina, poput ove – da su baš srpsko crnogorski zločinci te avgustovske noći 1992. godine spalili Vijećnicu i dva miliona knjiga, časopisa i dokumenata. Kako bismo pamtali i opominjali ako nećemo istino imenovati događaje za koje želimo da se nikada nikome ne ponove?!